

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/138/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111011328
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2111011328.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného Z. M. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s použitím § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 30.04.2018, č. k. 6T/51/2011-1087, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.04.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného Z. M., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného Z. M. za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s použitím § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

hoci mu zo zákona o rodine vyplýva povinnosť vyživovať svoje nezaopatrené deti, ktorej rozsah mu bol určený na základe Rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 36P/16/2007 zo dňa 24.09.2008 s právoplatnosťou 11.08.2009 tak, že je povinný prispievať na výživu svojho maloletého syna F. M., nar. XX.XX.XXXX sumou vo výške 10.000,- Sk (331,94 Eur) a syna R. M., nar. XX.XX.XXXX sumou 18.000,- Sk (597,49 Eur) mesačne, vždy vopred do 15. dňa v mesiaci k rukám matky Ing. W. M., trvale bytom Z., Y. X s účinnosťou od 29.03.2007, pričom zročné výživné na syna R. od 29.03.2007 do 24.09.2008 v sume 321.561,- Sk sa povolilo splácať otcovi po 9.000,- Sk mesačne spolu s bežným výživným a zročné výživné na syna F. v sume 178.645,- Sk od 29.03.2007 do 24.09.2008 sa povolilo otcovi splácať po 5.000,- Sk mesačne spolu s bežným výživným pod hrozbou straty výhody splátok s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku a tiež rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 27C/94/2006 zo dňa 19.03.2009 s právoplatnosťou dňa 16.05.2009, ktorým bolo rozvedené manželstvo povinného Z. M. s oprávnenou Ing. W. M. bola vyživovacia povinnosť určená sumou 600,- Eur mesačne na syna R. a sumou 330,- Eur mesačne na syna F. do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky počnúc právoplatnosťou rozsudku, pričom rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 12C/112/2010 zo dňa 02.02.2011 s právoplatnosťou 29.03.2011 bola vyživovacia povinnosť na syna R. M. znížená na 90,- Eur mesačne, si úmyselne svoju vyživovaciu povinnosť v mieste trvalého bydliska ani všade inde v období od septembra 2006 kedy opustil spoločnú domácnosť do októbra 2008 neplnil ani v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima a ani po určení výšky vyživovacej povinnosti na základe súdneho rozhodnutia do 02.04.2009 vôbec a od apríla 2009 do 17.05.2012 si vyživovaciu povinnosť plnil len čiastočne, podľa vlastného uváženia, čím mu za obdobie od septembra 2006 do 17.05.2012 vznikol dlh na výživnom vo vzťahu k mal. F. M. vo výške 17.335,55 Eur, za obdobie od septembra 2006 do 31.03.2010 mu vznikol dlh na výživnom vo vzťahu k v tom čase mal. R. M. vo výške 18.941,97 Eur a za obdobie od 01.04.2010 do 17.05.2012 predstavuje dlh na výživnom na už dospelého syna R. M. vo výške 992,45 Eur.

Obvinený napriek tomu, že ako súkromný podnikateľ mal dostatočný príjem a tiež bol vlastníkom značného nehnuteľného majetku, aby si svoju zákonnú povinnosť vyživovať svoje nezaopatrené deti

plnil, neprispieval na ich výživu spočiatku ani čiastočne v minimálnom rozsahu a neskôr prispieval nepravidelne v čiastkach podľa vlastného uváženia.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 50 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona súd obžalovanému uložil, aby v skúšobnej dobe zaplatil zameškané výživné na syna R. M., nar. XX.XX.XXXX za obdobie odo dňa 01.09.2006 až 31.03.2010 vo výške 18.941,97 Eur k rukám poškodenej Ing. W. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: Z., Y. XXXX/X a za obdobie odo dňa 01.04.2010 až 17.05.2012 vo výške 992,45 Eur k rukám poškodeného R. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: Z., Y. XXXX/X na syna F. M., nar. XX.XX.XXXX za obdobie odo dňa 01.09.2006 až 17.05.2012 vo výške 17.335,55 € k rukám poškodenej Ing. W. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: Z., Y. XXXX/X.

Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 1087-1092 spisu.

Prokurátor podal, ihneď po jeho vyhlásení, na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré podaním zo dňa 31.08.2018 vzal späť. Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 11.11.2019 sp. zn. 6T/51/2011 vzal na vedomie späťvzatie odvolania prokurátora.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj obžalovaný.

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, následne nesprávne vec nesprávne právne posúdil a nesprávne rozhodol. Podľa dokladov nachádzajúcich sa na č.l. 53-56, ako aj z výpovede Obžalovaného a svedka R. M. vyplýva, že výška poskytnutého výživného v naturálnej a finančnej forme bola v roku 2007 v priemernej výške 116,61 Eur mesačne a v roku 2008 68,11 Eur mesačne na obe deti. V uvedenom výpočte nie je zahrnutá napr. doprava na tréningy tenisu, výlety a iné časté cesty syna R. ako aj poskytovanie mu stravy v čase keď sa nachádzal v škole v V., nakoľko tento výpočet nie je vzhľadom na ubehnutý čas možný, avšak poskytnutie týchto služieb obžalovaný aj svedok R. M. potvrdili. Uvedený zoznam vecí, ktoré v rozhodnom období obžalovaný poskytol svojim deťom je iba demonštratívny a je založený na spomienkach Obžalovaného a staršieho syna R., resp. ktoré vie obžalovaný preukázať pokladničnými blokmi, ktoré si v tom čase ponechal pre prípadnú reklamáciu tovaru. Preto nemožno súhlasiť s názorom súdu, že obžalovaný neplnil vyživovaciu povinnosť ani v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo životného minima. Tato skutočnosť vyplýva aj z výpovedi svedka a poškodeného R. M., že jeho otec Z. M. mu pravidelne prispieva podľa svojich možností mesačne okolo 30,- EUR. Zároveň potvrdil, že mu otec Z. M. od roku 2006 pravidelne podľa potreby prispieval okrem iného na tenisové hodiny, výlet, stužkovú slávnosť, dával mu stravné lístky a zaplatil mu lyžiarsky výcvik, kontaktné šošovky. Ďalej uviedol, že mu otec Z. M. kupoval oblečenie, darčeky a rovnako aj mladšieho brata F. (napr. bicykel, darčeky, oblečenia, drogistický tovar, výživu a pod.). Manželke podľa potreby pravidelne kupoval čistiace prostriedky, pracie prášky, plienky, detské výživy a stravu pre mal. F..

Ďalej poukázal na čiastku 650 000,- Sk, ktorú zaslal v roku 2006 bývalej manželke Ing. W. M., ktorej časť sa mala podľa ich vzájomnej dohody vzťahovať aj na výživu svojich detí. V tejto súvislosti poukázal na výsluch poškodenej zo dňa 12.01.2011 /č.l.67/. Z uvedeného je zrejmé, že samotná poškodená priznala, že časť obdržanej čiastky 650.000 Sk chápala ako príspevok na úhradu nákladov na životné potreby dieťaťa a na tento účel ich aj použila, teda že obdržala výživné.

Ďalej poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Trnava, ktorými bola určená výška výživného obžalovaného na synov R. a F.. Uvádza, že Rozsudkami Okresného súdu Trnava bolo podľa názoru obžalovaného stanovené neprimerane vysoké výživné, ktoré v takto určenom vysokom rozsahu si nemôže dovoliť hradiť veľká väčšina obyvateľstva v Slovenskej republike. Obžalovaný je názoru, ako bolo uvedené vyššie, rozsudky okresného súdu Trnava a spis. zn. 36P/16/2007 a spis. zn. 27C/94/2006 vychádzali z neúplného zisteného skutkového stavu a že po ich vynesení nastali na strane Z. M.

výrazne zmeny v jeho majetkových ako aj príjmových pomeroch. Z uvedeného dôvodu požiadal Obžalovaný konajúci súd o aplikáciu § 7 ods. 1 trestného poriadku. V zmysle výkladu tohto ustanovenia s aplikáciou na prípad obžalovaného platí, že ak aj súd v občianskom súdnom konaní rozhodol o vyživovacej povinnosti, trestný súd nie je viazaný týmto rozhodnutím a túto predbežnú otázku posudzuje samostatne, keďže ide o posúdenie viny obžalovaného. V zmysle platnej judikatúry súd pri rozhodovaní o vine posudzuje rozsah vyživovacej povinnosti samostatne, a preto môže vychádzať z iného rozsahu vyživovacej povinnosti obžalovaného než občianskoprávny súd.

Obžalovaný v súčasnosti nepodniká, nemá žiadne úspory ani vklady v peňažných ústavoch, nevlastní ani nevyužíva žiadne motorové vozidlo, nevynakladá žiadne finančné prostriedky na svoje záľuby. Obžalovaný má od roku 2013 zdravotné problémy. Od roku 2013 bol obžalovaný poberateľom nemocenských dávok a od 06.05.2014 je poberateľom invalidného dôchodku vo výške 281,70 Eur mesačne. V roku 2017 je obžalovanému vyplácaný invalidný dôchodok vo výške 288,80,-Eur. Napriek nepriaznivému zdravotnému stavu sa obžalovaný snaží zlepšiť si svoju finančnú situáciu o čom svedčí aj skutočnosť, že za obdobie od januára 2010 do júna 2013 pracoval celkovo u 15 zamestnávateľov. Po zhoršení sa jeho zdravotného stavu v roku 2013, nie je schopný si nájsť trvalý pracovný pomer, avšak svoju finančnú situáciu sa snaží si vylepšiť príležitostnými brigádami. Je potrebné uviesť, že všetky zarobené finančné prostriedky použil obžalovaný na úhradu splatného, resp. zročného výživného.

Čo sa týka spoločnosti R. L.E., s.r.o. tá už v čase konania o určení pôvodnej výšky výživného nebola schopná plniť s svoje záväzky a v exekúciách prišla o celý majetok. Tento stav bol spôsobený nielen vysokou úverovou zaťaženosťou (úver z X.) ale aj rozpormi medzi spoločníkmi - poškodená Ing. W. M., ktorá bola poverená vedením účtovníctva v spoločnosti R. L.E., s.r.o., uskutočnila viaceré výbery z účtu spoločnosti, pričom nevedela zdokladovať, ako použila tieto finančné prostriedky, ďalej nezúčastňovala sa valných zhromaždení, hoci jej boli pozvánky v zmysle spoločenskej zmluvy riadne doručované. Vzhľadom na spomenutú úverovú zaťaženosť, teda aj celkovú predĺženosť spoločnosti došlo k exekúciám na majetok spoločnosti. Týmto spôsobom došlo aj k prevodu vlastníckeho práva formou dobrovoľnej dražby k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v k.ú. Z., konkrétne par. č. 537/1., 537/8 - P. banka so súpis. č. XXX, parc. č. 537/9 - nebytová budova - hotel, súpis. č. XXXX a pozemok parc. č. 53 /10, evidované na LV č. XXXX. Spoločnosť už nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť, za roky 2009, 2010, 2011 nepodalala daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby.

Tiež nie je pravdivé tvrdenie uvedené v rozsudku, že obžalovaný sa rozhodol previesť lukratívne nehnuteľnosti, príp. iný majetok spoločnosti na svojich rodinných príslušníkov, čím sa mal podľa názoru súdu obžalovaný dostať do postavenia nemajetnej osoby. V skutočnosti tieto lukratívne nehnuteľnosti boli prevedené nie na základe vôle Obžalovaného, ale na základe dobrovoľnej dražby, ktorou sa robil výkon záložného práva k týmto nehnuteľnostiam, nakoľko tieto nehnuteľnosti vo vlastníctve spoločnosti R. G., s.r.o., slúžili ako zabezpečenie úveru vo výške 18.000.000 SK, poskytnutý spoločnosti R. G., s.r.o., X. bankou a.s., za účelom výstavby týchto nehnuteľností. V tejto súvislosti Obžalovaný poukazuje na svedecké výpovede Ing. B. M. zo dňa 22.6.2017 a Ing. P. M. zo dňa 13.4.2017, ktorí zhodne uviedli, že ako rodinní príslušníci obžalovaného a poškodenej ručili za úver poskytnutý X. bankou, a.s. spoločnosti R. G., s.r.o. a jednou z foriem zabezpečenia úveru v prospech X. banku, a.s. bolo aj záložné právo na ich súkromný dom. Z obavy, aby neprišli o svoj dom, v dražbe kúpili nehnuteľnosti vo vlastníctve R. G., s.r.o. Preto nie je pravda, ako uvádza súd, že obžalovaný previedol predmetné nehnuteľnosti na svojich rodinných príslušníkov. Výkon záložného práva ako aj celý proces dobrovoľnej dražby bol iniciovaný tretím subjektom, veriteľom spoločnosti R. G., s.r.o. a nie obžalovaným, ktorý na uvedený proces nemal žiadny dosah.

Súd v Rozsudku tiež uviedol, že B. M. nadobudla predmetné nehnuteľnosti v dobrovoľnej dražbe za 240.000,-eur, následne ich predala za sumu 600.000,-eur, čím mala majetkový profit vo výške 360.000,-Eur, ktorý mohol dosiahnuť aj obžalovaný, a z ktorého by bez akýchkoľvek problémov bol schopný plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Uvedené tvrdenia súdu sú podľa názoru obžalovaného čisto špekulatívne, nie sú podložené žiadnou reálnou úvahou.

Podľa názoru obžalovaného, z vyššie uvedeného vyplýva, že obžalovaný nemá úmysel sa vyhýbať plneniu zákonom uloženou vyživovacej povinnosti iného, ale vzhľadom na svoje pomery (zárobkové možnosti, majetkové a rodinné pomery) nie je schopný ich plniť v plnom rozsahu, teda tak, ako mu boli stanovené občianskoprávnym súdom. Obžalovaný sa ani žiadnym spôsobom bez dôležitého dôvodu

nevzdal svojho majetku, zamestnania alebo nejakého majetkového prospechu, ale naopak, vynaložil všetko úsilie aby si mohol svoje zákonne povinnosti plniť, i keď niekedy len v obmedzenej miere. Obžalovaný aj po zániku vyživovacej povinnosti na syna R. v roku 2016, prispieva na jeho výživne.

Obžalovaný žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa na základe § 321 ods. 1 písm. a), b), c), e) Trestného poriadku zrušil a vo veci na základe ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám tak, že Obžalovaného podľa § 285 Trestného poriadku spod obžaloby oslobodí, alebo aby na základe ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Konanie na odvolacom súde:

Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného.

Obhajca obžalovaného sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vyjadril, že sa pridrižiava jeho rozsiahleho odvolania, kde podrobným spôsobom rozviedol vady, ktoré vykonal prvostupňový súd a žiada odvolaniu vyhovieť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že žiada o oslobodenie spod obžaloby, nakoľko má zdravotné problémy.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

V prvom rade je potrebné uviesť, že vo veci rozhodol prvý krát okresný súd rozsudkom zo dňa 17.05.2012, kedy uznal obžalovaného za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s použitím § 138 písm. b) Trestného zákona, spáchaného na tom skutkovom základe, ako bolo uvedené v obžalobe Okresnej prokuratúry Trnava sp. zn. 1 Pv 1066/109 zo dňa 18.08.2011.

Z dôvodu odvolania podaného obžalovaným, krajský súd ako súd odvolací, preskúmal rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa a zistil, že nie je zistiteľné, na základe čoho okresný súd vlastne ustálil a zistil skutočný stav veci, pretože vychádzal prakticky iba z určitých tvrdení matky Ing. M., ktoré žiadnym spôsobom nepreveroval, obhajobu obžalovaného vôbec nebral do úvahy, a všetky veci, ktoré boli sporné vyložil súd prvého stupňa v neprospech obžalovaného. Ide o porušenie základnej zásady trestného konania v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Uložil povinnosť okresnému súdu opätovne vypočítať obžalovaného a poškodenú, konfrontovať navzájom rozdielnosti v ich výpovediach, náležitým spôsobom preveriť obhajobu obžalovaného o spôsobilosti platiť výživné v rozhodujúcom období t.j. aké boli jeho schopnosti a možnosti, čo treba riešiť ako predbežnú otázku, brať do úvahy tiež skutočnosti akým spôsobom sa obžalovaný v rozhodujúcom období fakticky staral o výživu svojich detí a až na základe takto doplneného a zisteného stavu veci ustáliť aká bola vyživovacia povinnosť obžalovaného v tom ktorom období, či si ju plnil dostatočne alebo nie, či nebola krytá inou starostlivosťou, vecnými darmi, alebo peniazmi, ktoré poskytol matke detí s tým, že v prípade určité veci ostanú sporné, vždy treba vychádzať z toho, že je preukázaná tá alternatíva, ktorá je pre páchatela priaznivejšia. V tomto smere treba doplniť dokazovanie v zmysle návrhov obžalovaného, ktoré súd prvého stupňa bezdôvodne zamietol. Treba tiež skúmať majetkové pomery ako obžalovaného tak aj matky maloletých detí v tom smere, ako to namietal obžalovaný.

Následne po zrušení veci krajským súdom a vrátení okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu znova prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo podľa okresného súdu preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom.

Pokiaľ ide o výrok o vine v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovaného na jeho obhajobu. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy zdokumentované v prípravnom konaní tak, že z hľadiska dodržiavania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 odsek 10 Tr. por. treba konštatovať, že neexistuje žiadny relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd prvého stupňa všetky vykonané dôkazy v intenciách § 2 odsek 12 Tr. por. správne vyhodnotil, správne vyhodnotil jednotlivito i celkom ich súhrnne a tak dospel s úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ust. § 168 odsek 1 Tr. por. stručne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Z odôvodnenia je zrejmé akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona o otázke viny a trestu. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam okresného súdu je potrebné uviesť, že tieto majú plne oporu vo vykonaných dôkazoch, na ktoré sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolal a sú podrobne rozobrané v odôvodnení preskúmaného rozsudku.

Nakoľko sa krajský súd so zisteniami okresného súdu plne stotožňuje, odkazuje v ďalšom i na správne dôvody v ňom uvedené. Krajský súd konštatuje zhodne so závermi okresného súdu, že vykonaným dokazovaním bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa obžalovaný dopustil žalovaného skutku, ktorý sa stal ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia okresného súdu a svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s použitím § 138 písm. b) Trestného zákona.

V dvojinštančnom súdnom konaní tvoria rozhodnutia okresného a krajského súdu jednotu a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu.

Na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní okresný súd správne ustálil dobu, po ktorú si obžalovaný riadne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť voči deťom, správne zistil sumu zameškaného výživného ku dňu vyhlásenia prvého odcudzujúceho rozsudku okresného súdu (17.05.2012) a následne správne a v súlade so zákonom právne posúdil konanie obžalovaného aj podľa § 207 ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, keď z vykonaného dokazovania je nepochybné, že obžalovaný si riadne neplnil vyživovaciu povinnosť po dlhší čas. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje v podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Ani v priebehu odvolacieho konania nenastali žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iný výrok o vine, nakoľko obžalovaný dlh na výživnom nezaplatil a bezprávny stav trvá aj v súčasnej dobe. Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v napadnutom rozsudku boli zohľadnené všetky skutočnosti ohľadne osobných a majetkových pomeroch obžalovaného ako aj odôvodnených potrieb jeho synov, pričom z hľadiska subjektívnej stránky vo vzťahu k predmetnému prečinu obžalovaný neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by jeho vinu zmierňovali, prípadne eliminovali. Krajský súd nepovažuje za potrebné dôkaznú situáciu naďalej podrobne rozoberať, pretože táto je koniec koncov obsiahnutá veľmi podrobným a dostatočným spôsobom v napadnutom rozsudku.

K odvolacím námietkam:

Námietku o neprimeranosti výživného stanovené civilným súdom nepovažuje krajský súd za dôvodnú. Možnosti a schopnosti obžalovaného boli také, že mohol počas uvedeného obdobia v rozsahu, ako to bolo určené civilným súdom plniť vyživovaciu povinnosť. Majetkové pomery a schopnosti obžalovaného boli opätovne objektívne posudzované pri rozhodovaní o jeho návrhu na zníženie výživného na deti, kde bol zohľadnený zdravotný stav a invalidita obžalovaného, čoho výsledkom bolo zníženie výživného na maloletého F.. Keď mal obžalovaný za to, že výška výživného bola určená ako neprimerane vysoká, mohol sa obžalovaný domáhať zníženia výživného už skôr. Krajský súd preto dospel k záveru, že aj

napriek nepriaznivej situácii, ktorú navonok obžalovaný deklaruje, jeho možnosti a aj schopnosti sa tak výrazným spôsobom nezmenili, aby bol v uvedenom období neschopný plniť vyživovaciu povinnosť.

Vyživovacia povinnosť vzniká narodením dieťaťa rodičovi priamo zo zákona. Vyživovacia povinnosť sa plní spravidla dobrovoľne na základe zodpovednosti rodiča na zabezpečenie zdravého vývinu svojho dieťaťa. V prípade, že rodičia sa nevedia dohodnúť, nedochádza k dobrovoľnému plneniu, potom nastupuje úprava tejto vyživovacej povinnosti v rámci právomoci súdu. V žiadnom prípade nemôže nastať situácia, že by došlo k zániku vyživovacej povinnosti v dôsledku toho, že niekto nie je schopný si plniť túto vyživovaciu povinnosť. Bolo by to v rozpore aj s platnou právnou úpravou, pretože v právnom poriadku Slovenskej republiky je upravené aj minimálne výživné.

Sťažnostný súd konštatuje, že obžalovaný vyživovaciu povinnosť voči svojim synom nepochybné mal, a to určenú právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, ktoré bol povinný rešpektovať a povinnosť voči svojim synom aj riadne plniť. Narodením dieťaťa vzniká rodičovi povinnosť podieľať sa na výchove, výžive a starostlivosti o svoje dieťa. Z toho jednoznačne vyplýva, že táto povinnosť nevzniká porušením právom chráneného záujmu, ale faktickým stavom, t.j. narodením dieťaťa. Až následne neplnenie si zákonom uloženou povinnosťou vyživovať svoje dieťa zákonodarca spája s porušením právom chráneného záujmu v podobe spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy, tak ako to bolo i v tomto prípade.

V danej súvislosti má krajský súd za potrebné uviesť, že povinnosťou rodiča, ktorému deti nie sú zverené do osobnej starostlivosti, je prispievať na ich výživu a to aj na úkor svojich vlastných potrieb a neprenehávať ich výživu len na rodiča, ktorému je dieťa zverené, pričom je krajský súd toho názoru, že obžalovaný svojim laxným správaním sa k týmto povinnostiam, nepreukázal žiadnu zodpovednosť zodpovedajúcu dospeljej fyzickej osobe v súvislosti s jej starostlivosťou o nezaopatrené deti tak, ako jej to vyplýva aj zo Zákona o rodine. Vyživovaciu povinnosť obžalovaný neplnil vôbec alebo iba čiastočne, a to podľa vlastného uváženia, o čom svedčí vysoký dlh na výživnom. Takto poskytované výživné nepokrýva výživu a náklady spojené so starostlivosťou o dieťa.

Rovnako je potrebné uviesť, a to i s poukazom na námietky obžalovaného ohľadom jeho nízkeho reálneho príjmu pozostávajúceho výlučne z invalidného dôchodku vo výške 288,80 Eur, že obžalovaný má s ohľadom na svoj vek a i napriek čiastočnej zdravotnej nespôsobilosti rôzne možnosti pracovného uplatnenia, nakoľko žije v oblasti Slovenska, kde je vysoká miera uplatnenia na trhu práce a kde je jedna z najnižších mier nezamestnanosti v súvislosti s najväčšou koncentráciou pracovných miest v súkromnom ako i štátnom sektore. Krajský súd nevhliadol žiadnu výraznú prekážku, pre ktorú by sa obžalovaný aj napriek nižšej zdravotnej spôsobilosti neuplatnil na trhu práce s možnosťou zamestnať sa i za mzdu, ktorá by spolu s jej príjmom z invalidného dôchodku postačovala na zaplatenie výživného na synov a tiež by postačovala na jeho osobné výdavky (vzhľadom na jeho osobné a majetkové pomery).

S námietkou obžalovaného, že bývalej manželke zaslal sumu vo výške 650.000,- Sk, ktorej časť sa mala vzťahovať aj na výživu detí, sa vysporiadal už okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenie, kde správne konštatoval, že túto sumu poukázal poškodenej ako odplatu za prevod obchodného podielu, ktorý mal obžalovaný v úmysle od poškodenej odkúpiť. Na tento účel boli finančné prostriedky primárne určené, pričom obžalovaný ďalej v konaní nepreukázal, že táto suma mala byť určená ako výživné pre deti a v tej súvislosti nepredložil súdu žiadnu dohodu alebo iný dôkaz preukazujúci jeho tvrdenie. Skutočnosť, že túto sumu následne použila poškodená okrem iného aj na chod domácnosti, resp. zabezpečenie životných potrieb seba a svojich synov, nezbavuje obžalovaného povinnosti platiť mesačne súdom stanovené výživné.

K výroku o treste:

V súlade so zákonom postupoval okresný súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti (ktoré neboli zistené žiadne), poľahčujúce okolnosti (boli zistené v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. a teda, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život) a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Rešpektujúc tieto hľadiská považuje krajský súd trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 (dva) roky (za súčasného uloženia povinnosti uhradiť v skúšobnej dobe celý zameškaný dlh na

výživnom) ukladaný obžalovanému na samej spodnej trestnej sadzby stanovenej v ustanovení § 207 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 36 písm. j), §38 ods. 3 Trestného zákona za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovanej. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd nepovažoval odvolanie obžalovaného proti napadnutému rozsudku za dôvodné, preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.